

LBRIS

We know
books

ADA SHENCO

ȚATA ȘI CEIALȚI

LETRAS
Promovăm autorii români

Unu

Ziua 9

Încăperea îmi dă o stare de disconfort și o senzație de repulsie. Nu știu dacă este o reacție a faptului că, pur și simplu, mă aflu aici, o consecință a tratamentului pe care mi-l administrează, sau doar mirosul parfumului pe care îl poartă ea.

Kate mă privește lung, puternic și pătrunzător, ca și cum mă vrea țintuită în aria ei de cunoaștere. Ceva nu se leagă. Înfățișarea ei mult prea feminină, uneori exagerată, și privirea ei puternică și încrezătoare o fac să pară două persoane distincte.

„O să te descifrez”, se citește în limbajul corpului ei și pare a fi cel mai interesant proiect pe care l-a avut în ultimii ani. Este însărcinată cu recuperarea memoriei mele din ziua tragediei și a lacunelor din amintirile ultimelor zile.

Ce s-a întâmplat? Nu știu. Unde mă aflu? La un spital psihiatric de maximă siguranță. De ce? Nimeni nu pare să aibă intenția să îmi explice. Se comportă cu mine ca și cum aș fi un bibelou de porțelan, gata în orice moment să se sfărâme în bucăți. Este atât de grav ce s-a întâmplat? Posibil. Ceața a pus stăpânire pe creierul meu și starea de confuzie îmi provoacă migrene insuportabile. Mă chinui

să mă gândesc la tot ceea ce mi se întâmplă și, cu cât încerc să sap după indicii, cu atât mai mult cad într-un abis de neputință.

Vreau să știu ce se întâmplă cu mine? Uneori da, și atunci prind curaj să-mi explorez memoria. Alteori nu. Amintirile dor. Sunt formate din secvențe de suferință necruțătoare, iubiri pasionale și dezamăgiri veșnice.

Da, memoria mea este selectivă. Aleg eu oare ce firimituri ale trecutului să rămână în prezent? Sau subconștientul meu scoate la suprafață doar ceea ce îi convine să arate?

Încerc, străbat drumuri deja bătătorite, dar ceva mă tine departe. Instinctul de supraviețuire șterge ce m-ar putea doborî din nou.

Sunt multe lucruri pe care nu mi le amintesc și nu numai legate de ceea ce s-a întâmplat acum.

Se pare că prin ochii lui Cami se conturează o viziune diferită față de a mea în ceea ce privește prima zi de liceu, despre momentul în care ne-am văzut pentru întâia oară și ceea ce am observat în jurul nostru în acea zi.

„Când ai intrat pe ușa clasei, mi-ai părut cea mai interesantă persoană pe care o văzusem până atunci”, mi-a declarat Cami, nu o dată, ci de mai multe ori în toți anii de prietenie. Mă simțeam eu cea mai interesantă persoană? Nu. Voiam să mă evapor pe drumul spre liceu și să apar la știri, fără nicio poză și nicio descriere. „O adolescentă fără identitate a dispărut în drumul spre prima zi de liceu”, ar fi fost titlul pe prima pagină de ziar.

Nu știu cine m-ar fi dat dispărută. Nu mama, despre care aveam impresia că ar fi avut o viață mai ușoară fără mine și care s-a declarat total împotriva procreării unei alte ființe, spunând că a fost

deja destul de greu pentru ea cu un copil. Nu tata, pe care l-am văzut de câteva ori în toți anii mei pe Pământ. Poate că Nana și-ar fi făcut griji, deși n-am avut niciodată o discuție serioasă cu ea, deci, prin urmare, nicio legătură foarte strânsă. Aș fi întrebat-o cât de greu i-a fost lângă bunicul, dar am auzit-o spunând de câteva ori că „bărbatul trebuie acceptat așa cum e el și lăsat în pace”. Probabil că întrebarea mea nu ar avea rost, răspunsul fiind evident. *Foarte greu*, aș spune eu. Bunicul era un misogin convins, un om violent, dar gospodar. Această calitate dilua din gravitatea celui mai mare păcat, comportamentul brutal față de soția lui, punându-i-se pe primul loc abilitățile de supraviețuire. Divorțul nu exista în vocabularul Nanei, și nici în cerul în care se învârtea. Pentru ea, nu frica era cea care anula decizia de separare, ci pur și simplu credea cu adevărat că pe acela pe care l-ai ales ca partener trebuie să îl ții alături, indiferent de situație. Divorțul mamei a fost pentru ei o decizie extravagantă, aproape vulgară. Cred că își imaginau deja locul ei într-un bordel. Asta nu se întâmpla înainte de 1800, ci aproape de zilele noastre, însă principiile lor erau de mult împământenite.

Nu conta neapărat cum m-am simțit în prima zi de liceu, ci diferențele de nuanțe care erau între viziunea mea și cea a lui Cami asupra tuturor aspectelor. Profesorul de istorie? Cami spunea despre el că este cum ar trebui să fie fiecare profesor. Un exemplu de devotament față de meseria pe care o are; pasiunea și angajamentul de a-i învăța pe cei tineri știința care studiază evoluția societății umane „i se citesc în ochi”, afirma ea. Ținea morțiș să aibă contact vizual cu fiecare dintre cei aflați în băncile clasei și stăruia cu privirea în mod deosebit în ochii elevelor. Putea să rămână neclintit, intrând în sufletul tău și, în același timp, să aibă

un discurs ireproșabil. Nu se bălbaia, nu încurca cronologia povestirilor istorice, ba chiar contura, cu capul care se afla în sensul opus, privind spre o studentă amoretată, cu degetele apăsate pe creta albă, anii importanți ai bătăliilor trecute. Era, desigur, mai tânăr decât ceilalți profesori și, poate doar din acest considerent, reușea să atragă privirile și să mențină publicul feminin atent. Băieții îl urmăreau ca să îi fure trucerile, uimiți de felul în care se topeau colegile lor. Avea și dușmani, fără îndoială, dar printre aceia nu se afla nicio entitate feminină. Personal, coboram privirea oricând mi-o focaliza, citind mediocritatea lui, evidențiată prin fiecare por. Cred că era, de fapt, doar un bărbat nerealizat, cel mai probabil din punct de vedere emoțional, alegându-și această profesie doar pentru a căuta validarea feminină pe care nu a primit-o în copilărie. Ar fi putut să își potolească setea printre adulți, dar o puștoaică era mai ușor de manipulat. Mi s-au adeverit suspiciunile în legătură cu „domnul de istorie”, căruia îi plăcea să bată palma cu o adolescentă care dădea un răspuns corect, întărind contactul vizual cu cel fizic, atunci când lucrurile au mers și mai departe. Una dintre colegile noastre de an, dintr-o altă clasă, a rămas însărcinată cu profesorul devotat, iar prietenele mele au oftat adânc atunci când învățătorul nostru a fost înlocuit. Era vina ei, desigur, nu a lui. Ne-a privat de cunoștințele pe care le-am fi avut dacă noul profesor de istorie nu era un bătrân fără carismă. Bârfa a fost uitată după vacanța de vară, ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat vreodată. Eu nu am uitat setea din ochii lui și nici inconfortul pe care mi-l declanșa atunci când îmi alegea privirea.

Astăzi, Kate are o rochie roz pal, cu mulți boboci de trandafir. Dacă încerc să îi număr, mă ia amețea. Dacă încerc să o ascult, mă pierd.

Nu există un loz câștigător în această situație. Este a doua săptămână petrecută aici sau cel puțin așa cred. Nimeni nu-mi oferă o explicație asupra scurgerii timpului, asupra celor întâmplate și nici măcar nu știu ce vor de la mine. Știu că mă consideră nebună, ceea ce nu e departe de adevăr, orice ar însemna asta.

M-am întrebat cândva dacă voi ajunge ca doamna-fără-nume, pierdută pe străzile cartierului în care mi-am petrecut copilăria. O vedeam o dată la câteva zile, cu părul argintiu, bluza ca o ninsoare abia căzută, fusta până la glezne, în aceeași culoare, toate călcate la dungă. Bolborosea înjurături, pierdută în spațiu, mergând fără sens. M-aș fi așteptat să nu aibă o locuință, dar coafura ei impecabilă și ținuta asortată trădau faptul că trăia ca noi, toți ceilalți. Părea să fie un om normal, dar cu o explozie interioară adunată din mii și mii de suferințe. I-am urmat pașii de câteva ori, încercând să îi aflu sensul, dar mi-am dat seama că durerea ei nu mai putea fi explicată. Vecinii spuneau că a fost o persoană foarte deșteaptă, și nebunia ei venea de la prea multă carte. De fapt, nu știau nimic. Nici unde locuiește, nici cu cine. Poate că nici nu era din cartierul nostru. Era greu de crezut, chiar și pentru mine, o puștoaică de 14 ani, care nu se întreba prea multe despre viață sau sens, singura întrebare constantă din capul meu fiind *oare când o să-l mai văd?*, că o explicație simplă poate să acopere un lucru atât de complex. De ce a luat-o razna? Mi-am imaginat despre ea că a avut un soț ca bunicul, dar nu a fost atât de tare ca Nana.

Firavă!, îmi trece prin minte, privind-o pe Kate și observând zecile de alunițe de pe brațele ei. Pielea ei reflectă lumina ca o oglindă proaspăt ștersă și pare că atunci când se ducе la plajă stă toată ziua sub umbrela de lângă șezlong, ca să nu îi orbească pe cei din jurul ei. Sau poate e una dintre acele persoane care preferă să

meargă la munte, deși n-ar fi capabilă să parcurgă nici măcar un traseu de începător. Și în ce s-ar îmbrăca pe munte? Într-o rochie cu brazi, în loc de trandafiri?

Se uită la mine, ca de fiecare dată, câteva minute, care par ore, așteptând să dau tonul conversației. Sigur că știe ce să mă întrebe, nu îi contest profesionalismul, însă vrea să evite crizele mele de panică sau orice naiba se întâmplă cu mine când încercă să reconstruiască firul evenimentelor din 11 octombrie.

Așteaptă până la ultima secundă mântuirea. Ceasul de pe perete urlă trecerea timpului, pe mobilă se mai așază un rând pe praf, și un altul, și un altul, până când aerul se sufocă într-o ceață, ca în diminețile de octombrie. Privești în față, nu vezi nimic. Privești în spate, neclar. Tot ce poți să vezi se află la o distanță de câțiva centimetri, în prezent. Timpul se scurge. Urmează să vorbească.

—Am analizat jurnalul tău și ce ai scris în ultimele zile, Alisa!

—Da, știu că intimitatea mea e un rai îndepărtat.

Privesc spre tavan, imaginându-mi că se deschide, ca un complice, spre evadarea mea.

—Încă scrii despre Devon. Chiar și când îți descrii visul absolut și pare că îl trăiești, Devon apare din nou. Ce poți să îmi spui despre asta?

—Prefer momentele în care sunt sedată și nu sunt obligată să îți ascult porcăriile.

Știu că poate nu merită atitudinea mea. Poate chiar încercă să mă scoată de aici, deși dacă părăsesc spitalul e posibil să mă mut direct la închisoare. Dar nu am încredere în nimeni. E prea târziu

să îmi dea sfaturi și poate ar fi trebuit să merg la un psihiatru înainte de toate astea. Câteva ședințe cu un psiholog și aș fi evitat tragedia.

Își notează ceva, ca de obicei, pe fișa din poala ei. O fixează cu privirea, imaginându-mi cum îmi corectează visul cu pix roșu, de parcă visele sunt standard și așa ar trebui să fie și al meu. Dar în visul meu apare un bărbat căsătorit și asta nu poate fi firesc. Nu scrie repede, ca și cum s-ar grăbi. Degetele mișcă pixul ușor, în căutarea următoarelor cuvinte, și eu simt fiecare clipă cum se scurge încet, anevoios.

—Alisa, ai fost găsită într-o încăpere plină cu sânge, cu venele tăiate. Nu erai singură. Ampretele tale sunt pe cuțitul pe care l-ai folosit. Toate astea sunt niște fapte de care nu te mai poți ascunde dacă vrei să faci un progres. Știi bine că la prima evaluare nici nu știai unde te afli și ce s-a întâmplat cu tine.

Aș vrea să îi zic că nu s-a schimbat mai nimic de atunci, dar nu vreau să îi spulber visurile.

—Este simplu, îi spun, ca și cum nu trebuie să se străduiască prea tare. Mi-am eliberat furia.

Nu o mint, este singurul lucru pe care mi-l amintesc. Furia dezlănțuită. Strigătul interior.

—OK. Ce crezi că te-a adus în punctul ăsta?

—A pornit de la tata și a continuat cu ceilalți.

Chiar eram convinsă că decepțiile din viața mea aveau nume de bărbați.

—Va trebui să colaborezi cu mine ca să găsim răspunsuri. Detectivul așteaptă evaluarea mea și trebuie să îi trimit un raport în

fiecare zi. Este clar că nu îți amintești multe dintre cele ce ți s-au întâmplat în ziua respectivă, iar contuzia pe care ai suferit-o poate fi parte a cauzei lipsei tale de memorie. Dar știi ce cred eu? Ai suferit un șoc imens și totul este închis în tine. Trebuie să lucrăm împreună ca să eliberăm amintirile din acea zi.

Fiecare cuvânt al lui Kate este ca un pumnal înfipt *iar și iar* în tâmplesle mele. Îmi doresc să termin odată de vorbit și să mă lase în pace. Pulsul îmi urcă la fiecare silabă rostită de ea și simt cum furia îmi clocotește în interior. Masa de birou se mută mai aproape de mine, ferestrele se mișcă și ele, pereții o iau razna, unduindu-se haotic. Totul pare să mă înghită. Aș fi vrut să înțeleagă că nu îmi amintesc nimic și să mă lase să trăiesc toată viața amețită de calmante.

Închid ochii și îmi amintesc durerea pe care am simțit-o când mi-am atins obrazul stâng, șocul pe care l-am avut când mi-am văzut mâinile pline de sânge, roșul de pe pereți și senzația de adormire.

Ce poate să știe, oricum, această întruchipare a feminității despre o femeie care a trebuit să fie puternică înainte să fie femeie?

Gânduri, gânduri, gânduri. Cât aș vrea să le opresc! *Taci!* Îmi răsună în cap. *Taci! Taci!* Mă prind cu ambele mâini de tâmplesle, ca să controlez zgomotul.

—*Taci!*, îmi iese cu voce tare un țipăt scurt și înțepător, în timp ce mă balansez înainte și înapoi pe canapeaua de piele.

Aerul se termină și moartea e mai aproape. De data asta aș vrea să fie permanentă.

—Are un atac de panică!, aud printre gândurile mele haotice și îmi imaginez cum Kate apasă butonul roșu de pe măsuta de lângă fotoliul ei.

Două umbre albe se apropie de mine și mă apucă de mâini, care acum îmi lovesc tâmplesle cu cea mai mare putere, de parcă nu îmi mai aparțin.

—Alisa, vreau să respiri cu mine! Inspiră.

Se aude înfundat, dar nu pot să mă concentrez. *Taci!*

Simt o înțepătură în brațul stâng și corpul îmi amortește. Probabil cei doi bărbați în alb mă târăsc în camera mea, ca pe un sac de dezamăgire. Asta îmi imaginez că simte Kate după o altă ședință eșuată. Probabil se așază la biroul ei, la câteva secunde după ce îmi privește trupul inert târât spre ieșire, își ia stiloul și mângălește pe fișa de astăzi:

Recomand continuarea tratamentului medicamentos și a ședințelor terapeutice pentru încă 30 de zile, fără scoaterea pacientei din internare. Amânarea arestului și continuarea investigației psihiatrice.

Semnat, Prof. Dr. Psihiatru Kate Mosely.

Cel puțin asta cred, că dacă nu era terapia cu ea probabil eram deja în sala de judecată.